

νά πέση ἐπὶ τοῦ πεδίου τῆς μάχης...

Ἄπέθανεν ἐν Κορσικῇ... πρὸ δύο ἐτῶν...
Τί ωραία ἀληθῶς εἶναι ἡ θάλασσα! εἶναι τώρα δέκα
ἐτη ὅπου δὲν εἶδα τὴν Μεσόγειον. Δὲν σὰς φαίνεται
ὅτι ἡ Μεσόγειος εἶναι ωραιότερα τοῦ ὠκεανοῦ,
δεσποσύνη;

— Μοὶ φαίνεται ὅτι εἶναι ὑπὲρ τὸ δέον κυ-
νή... καὶ τὰ κύματά της στεροῦνται μεγαλείου.

— Σὰς ἀρέσκουσιν αἱ ἄγρια καλλοναί, δεσπο-
σύνη; Τότε πιστεύω ὅτι θὰ εὐχαριστηθῆτε ἐν
Κορσικῇ.

— Ἡ θυγάτηρ μου, εἶπεν ὁ συνταγματάρχης
εὐχαριστεῖται νὰ βλέπῃ ἔκτακτα καὶ παράδοξα.
καὶ δι' αὐτὸ δὲν τῆς ἤρεσε πολὺ ἡ Ἰταλία.

— Ἐξ ὅλης τῆς Ἰταλίας, εἶπεν ὁ Ὅρσος, μό-
νον τὴν Πίσαν γνωρίζω, ὅπου διέμεινα ὀλίγον
χρόνον, μαθητῆς ὢν· ἀλλὰ πάντοτε μετὰ θαυ-
μασμοῦ ἀναπολῶ τὸ Κοιμητήριον, τὴν Μητρό-
πολιν, τὸν Ἐπικλινῆ Πύργον... ἀλλὰ πρὸ πάν-
των τὸ Κοιμητήριον. Ἐνθυμεῖσθε τὴν τοιχογρα-
φίαν ἐκεῖνην τοῦ Ὁρκάνια, τὸν Θάνατον... Μοῦ
φαίνεται ὅτι ἤμπορῶ νὰ τὴν σχεδιάσω ἐκ μνήμης,
τόσον ζωηρῶς ἐνετυπώθη εἰς τὸν νοῦν μου.»

Ἡ μὲς Λυδία ἐφοβήθη μὴ ἀρχίσῃ ὁ ὑπολοχα-
γὸς κἀνὲν ἐνθουσιῶδες ἐγκώμιον.

«Ναί, ναί, πολὺ ωραία εἶναι, εἶπε χασμη-
θεῖσα. Νὰ μὲ συγχωρήτε, πατέρα μου, ἔχω ὀλί-
γην κεφαλαλγίαν καὶ θὰ καταβῶ εἰς τὸν κοι-
τῶνά μου.»

Ἄσπασθεῖσα δὲ τὸ μέτωπον τοῦ πατρὸς καὶ
χαιρετίσασα τὸν Ὅρσον διὰ μεγαλοπρεποῦς προσ-
κλίσεως τῆς κεφαλῆς, ἀπῆλθεν. Ἀπομείναντες
μόνοι οἱ δύο ἄνδρες ἔστρεψαν τὴν ὄμιλίαν εἰς τὸ
περὶ κυνηγεσίων καὶ πολέμων κεφάλαιον.

Ἐμαθάν δὲ ὅτι κατὰ τὴν ἐν Βατερλώ μάχην
εὐρέθησαν ἀντιμέτωποι, καὶ πολλὰς σφαῖρας θὰ
ἀντήλλαζαν πρὸς ἀλλήλους. Ἐνεκα τούτου ἡ
φιλία των ἐγένετο στενωτέρα. Ἀλληλοδιαδόχως
ἐπέκριναν τὸν Ναπολέοντα, τὸν Βελγικτῶνα,
τὸν Βλύχερ, ἔπειτα συνεκινήθησαν δορκάδας,
ἀγριοχοίρους καὶ μούσμονας. Βαθείας δὲ γενομέ-
νης νυκτὸς καὶ ἐκποθείσης καὶ τῆς ὑστάτης φιά-
λης τοῦ Βορδώ, ὁ συνταγματάρχης ἔθλιψεν αὐ-
θις τὴν χεῖρα τοῦ ὑπολοχαγοῦ καὶ ἐκαληνύκτι-
σεν αὐτόν, ἐκφράσας ἅμα τὴν ἐλπίδα ὅτι θὰ κα-
ταστῇ ἐγκάρδιος ἡ γνωριμία, τῆς ὁποίας τόσον
γελοῖα ἦτο ἡ πρώτη ἀρχή. Καὶ οὕτως ἀπεχωρί-
σθησαν καὶ ὁ καθεὶς ὑπῆγε νὰ κοιμηθῇ.

[Ἐπεται συνέχεια.]

Ἡ ἀλήθεια καὶ τὸ καλόν, ὡς σκοπὸς τῆς δια-
νοίας, τὸ δίκαιον καὶ ἡ ἐλευθερία, ὡς σκοπὸς τῆς
ἐνεργείας παρέχουσιν εἰς τὸν ἀνδρικὸν χαρα-
κτῆρα τὴν μεγίστην δύναμιν αὐτοῦ.

(Φρ. Ἀλτχάους)

ΟΙ ΦΡΑΓΚΟΙ ΕΝ ΠΕΛΟΠΟΝΝΗΣΩΙ

ΥΠΟ Η. F. Tozer.

Ἡ περίοδος ἡ ἐπομένη εἰς τὴν τετάρτην σταυ-
ροφορίαν εἶνε ἴσως ἡ μάλιστα περίπλοκος ἐν τῇ
ἱστορίᾳ τῆς Ἑλλάδος. Ἡ ἄλωσις τῆς Κωνσταν-
τινουπόλεως ἡ τότε συμβῆσα καὶ ἡ διανομὴ τοῦ
ἀνατολικοῦ κράτους μεταξὺ τῶν ἐπιδραμουσῶν
δυνάμεων μετετόπισε μὲν ἐπὶ τινα χρόνον, ἐξησθέ-
νισε δὲ διὰ παντὸς τὴν βυζαντιακὴν ἀρχήν,
αἱ δὲ διαφοροὶ ἀπὸ τῆς Δύσεως ἠγεμονίαι
αἱ βλαστήσασι ἐπὶ τῶν ἐρειπίων αὐτῆς δὲν
ἔσχον πραγματικὸν δεσμὸν ἐνότητος, οὐδ'
ἰσχὺν ἀκούσαν ὅπως ἐμποιήσωσι γενικὴν
ζωτικότητα. Ἐγνεύθεν δὲ ἡ ἐπακόλουθος αὐτῶν
ἱστορία ἀποτελεῖται ἐξ ἀλληλοδιαδόχων ἀγῶ-
νων καὶ μεταβολῶν, ἐξ ὧν προέρχονται ἀλλαγαί
τῶν συνόρων σχεδὸν ἐκπληκτικαί.

Συμφδὰ τῇ συνθήκῃ τῆς διανομῆς τῇ προ-
συμφωνηθείσῃ ὑπὸ τῶν ἐπιδραμόντων συμμάχων
τὸ κράτος ἔμελλε νὰ διαιρεθῇ εἰς τρία μέρη, ὧν
τὸ μὲν ἔμελλε νὰ πονεμηθῇ τῷ Λατίνῳ αὐτοκρά-
τορι, ἔχοντι κέντρον διοικήσεως τὴν Κωνσταντι-
νούπολιν, ἕτερον τῇ Βενετίᾳ καὶ τὸ τρίτον ταῖς
ὑπολοίποις δυνάμεσι ταῖς μετασχούσαις τῆς ἐκ-
στρατείας. Ἀλλὰ πράγματι ἡ συνθήκη δὲν ἐτη-
ρήθη ἐπακριβῶς, μεγάλα δὲ μέρη τῆς κατακτη-
θείσης χώρας ἐγένοντο κληρὸς τυχοδιωκτῶν. Τὸ
ἀξίωμα αὐτοκράτορος τῆς Ῥωμανίας προσηρέχ-
θη τῷ Βαλδουίνῳ, κόμητι τῆς Φλάνδρας· πολ-
λαὶ δὲ τῶν νήσων, ὡς ἡδύνατό τις νὰ ναυαμένη,
περιήλθον εἰς τὴν κατοχὴν τῆς Βενετίας. Βουι-
φάτιος ὁ μαρκήσιος τῆς Μομφερράτης, ὅστις ὑπῆρ-
ξεν ὁ ἀρχιστράτηγος τῶν Σταυροφόρων, ἐγκαθι-
δρῦθη ὡς βασιλεὺς τῆς Θεσσαλονίκης, περιλαμ-
βανούσης τὴν ἐπαρχίαν Μακεδονίαν· ἄλλοι δὲ
ἀρχηγοὶ κατέλαβον διάφορα μέρη τῆς κυρίως Ἑλ-
λάδος ὡς τιμαριῶχοι τοῦ κράτους. Αὐταὶ δ' αἱ
Ἀθηναὶ κατέστησαν ἡ ἔδρα ἐπιφανοῦς ἠγεμονίας
ὑποκειμένης εἰς βουργούνδειον εὐπατρίδην, τὸν Ὀ-
θωνα De la Roche, λαβόντα τὸν τίτλον *μεγάλου*
κυρίου, ἀντικατασταθέντα κατόπιν διὰ τοῦ τί-
τλου τοῦ δουκός. Εἰς τὸν τίτλον τοῦτον ἀναφε-
ρόμενος ὁ Δάντης, ὅστις ὑπῆρξε σύγχρονος τοῦ δου-
κάτου τούτου κατὰ τὴν ἀκμὴν αὐτοῦ, ποιεῖται
λόγον περὶ τοῦ Θησεῶς ὡς δουκός τῶν Ἀθηνῶν
(duca d'Atene) *, ἐνῶ ἀφ' ἑτέρου καλεῖ τὸν Πεισι-
στρατον *κύριον* (sire) τῆς αὐτῆς πόλεως **. Ἐγ-
νεύθεν καὶ ὁ Σαικσπέρος, ἐπόμενος τοῖς Ἰταλοῖς
συγγραφεῦσι, εἰςάγει τὸν Θησεῖα ὡς δοῦκα τῶν Ἀ-
θηνῶν εἰς τὸ *Ορειῶρον θερινῆς νυκτὸς* (*Midsum-
mer Night's Dream*). Ἀξιοσημείωτον δὲ εἶνε
καὶ τοῦτο, ὅτι, εἰ καὶ οἱ πλεῖστοι τῶν νέων τού-

Inf. XII 47

** Purg. XV 97